

Čo je pravda? – Číslo tri

Cesta do Emauz

Jeff Pippenger

2023-09-07

V Jánovom evanjeliu sa bezprostredne po Poslednej večeri až po Ježišov odchod do Getsemanskej záhrady nachádza dlhý príbeh od štrnásťtej kapitoly až po koniec sedemnásťtej kapitoly. Týmto kapitolám sa zamýšľam venovať v nasledujúcom článku. Tento článok je základňou, na ktorej sa má vybudovať porozumenie tým kapitolám. Z hľadiska reformnej línie Kristových dejín sa dialóg Krista a Jeho učeníkov v týchto kapitolách odohráva bezprostredne po triumfálnom vstupe a tesne pred krížom. Ježiš vstúpil do Jeruzalema, potom mal svoje posledné jedlo s učeníkmi, potom sa odohráva tento príbeh a následne odchádza do Getsemane; o polnoci toho istého dňa je zatknutý a začal sa sedemkrokový proces, ktorý vedie ku ukrižovaniu. On i učeníci sa prorocky nachádzali bezprostredne po táborovom zhromaždení v Exeteri a tesne pred Veľkým sklamaním, v dejinách, ktoré predstavuje hnutie siedmeho mesiaca. V príbehu, ktorý sa začína bezprostredne po Poslednej večeri, Ježiš ako prvé hovorí:

Nech sa vám nermúti srdce: verte v Boha, verte aj vo mňa. Ján 14,1.

Vediac, že už len niekoľko hodín ich delí od veľkého sklamania, Ježiš sa usiloval posilniť svojich učeníkov pre nadchádzajúcu krízu. Skrytá línia proroctva v rámci štyroch medzníkov, ktoré tvoria udalosti symbolizované ako sedem hromov, je dejinami, v ktorých sa odohrávajú tieto tri kroky rozprávania v Evanjeliu podľa Jána. Táto skrytá línia v rámci siedmich hromov predstavuje dejiny od prvého sklamania až po posledné sklamanie.

Tesne predtým, než im Ježiš povedal, aby sa ich srdce „neznepokojovalo“, Judáš Iškariotský odišiel z večere k Sanhedrinu po tretí a posledný raz. Keď odišiel z večere na svoje tretie stretnutie, uzavrel čas svojej skúšky.

V kontexte skrytej línie v rámci symbolu siedmich hromov predstavuje Kristov triumfálny vstup Polnočný krik, pri ktorom sa zjavujú dve triedy ctiteľov. Medzník prostredného písmena hebrejčiny, ktoré sa používa na vytvorenie hebrejského slova „pravda“, je trinásťte písmeno hebrejskej abecedy. Trinásť predstavuje vzburu a ako prorocký medzník predstavuje Polnočný krik, kde bláznivé panny predstavujú prejav vzbury, tak ako aj Judáš počas medzníka triumfálneho vstupu.

„Medzi pšenitou boli a vždy budú kúkoľ, medzi múdrymi aj nerozumné panny, tí, čo nemajú olej vo svojich nádobách so svojimi lampami. V cirkvi, ktorú Kristus vytvoril na zemi, bol lakomý Judáš, a Judášovia budú v cirkvi v každom období jej dejín.“ Signs of the Times, October 23, 1879.

Keď Judáš vrátil peniaze, priznal svoju zradu najprv Kajfášovi a potom Kristovi, odišiel a obesil sa. Keď odchádzal zo súdnej siene, zvolal práve tými slovami, ktoré vystihujú dilemu pochabej panny, keď spozná, že nezískala olej.

„Júda videl, že jeho prosby sú márne, a vybehol zo siene zvolajúc: Je príliš neskoro! Je príliš neskoro! Cítil, že nemôže žiť a vidieť Ježiša ukrižovaného, a v zúfalstve vyšiel von a obesil sa.“ Túžba vekov, 722.

Júda znázorňuje falošné posolstvo Polnočného volania tak, že „vybehol zo siene a zvolal: Je neskoro! Je neskoro!“ Posolstvo vždy zjavuje dve triedy uctievačov a práve tak, ako v milleritských dejinách, aj bláznivé panny pokračujú ďalej po tom, čo prichádza pravé posolstvo Polnočného volania, s falošným posolstvom. Tak teda v milleritských dejinách máme hnutie, ktoré si zvolilo Williama Millera za vodcu, zatiaľ čo zavrholo posolstvo tretieho anjela a stavalo sa proti malému stádu, ktoré nasledovalo Krista do Svätyne svätých.

„Moja myseľ bola prenesená do budúcnosti, keď bude dané znamenie: ‚Hľa, ženích prichádza; vyjdite mu v ústrety.‘ Niektorí však budú otáľať so získaním oleja na doplnenie svojich lúčov a príliš neskoro zistia, že charakter, ktorý je znázornený olejom, je neprenosný.“ Review and Herald, 11. februára 1896.

Tretí medzník skrytých dejín predstavuje súd a je znázornený posledným písmenom hebrejskej abecedy. Týmto písmenom je „Tav“ a keď sa píše, má tvar kríža. Kríž predstavuje súd.

Od prvého sklamaní v milleritských dejinách až po Polnočný výkrik, čiže od písmena alfa až po trináste písmeno, sa nachádza orientačný bod predstavujúci časové obdobie, ktoré je v podobenstve o desiatich pánach označené ako čas otáľania, čas otáľania, ktorý sa nachádza aj v druhej kapitole Habakuka. Od Polnočného výkriku, čiže od trinásteho písmena vzbury, až po veľké sklamanie, posledné písmeno abecedy, sa takisto nachádza časové obdobie, ktoré bolo nazývané „hnutie siedmeho mesiaca“, nie preto, že trvalo sedem mesiacov, ale preto, že posolstvo Polnočného výkriku určovalo, že Kristus príde desiateho dňa siedmeho mesiaca židovského kalendára, čo bol Deň zmierenia.

Kontext rozprávania od štrnástej až po osemnástu kapitolu Jánovho evanjelia sa začína v časovom období, ktoré je predobrazom hnutia siedmeho mesiaca v dejinách mileritov. Ťarchou rozprávania Jánovho evanjelia je pripraviť učeníkov na prichádzajúcu krízu kríža (písmeno „Tav“). Kristus preto ukazuje, že od Jeho smrti až po Jeho vystúpenie k Otcovi a návrat bude toto obdobie pre Jeho učeníkov časom zármutku, neistoty a sklamaní. Tak ako pri prorockých charakteristikách všetkých prvých sklamaní, ktoré sú predstavené vo svedectve reformačných línií, aj toto sklamanie zahŕňa stav spôsobený zanedbaním predtým zjavenej dôležitej pravdy. Kristova smrť na kríži bola a je dôležitou pravdou a On učeníkom priamo povedal, že bude ukrižovaný a vzkriesený, no kríža bola taká veľká, taká ohromujúca, že zabudli na to, na čo si mali pamätať.

„Keď bol Kristus, Nádej Izraela, pribitý na kríž a bol vyzdvihnutý, ako povedal Nikodémovi, že bude, nádej učeníkov zomrela spolu s Ježišom. Nedokázali túto vec vysvetliť. Nemohli porozumieť všetkému, čo im o tom Kristus vopred povedal.“ Faith and Works, 63.

Hlavnou záťažou celého rozprávania v štyroch kapitolách Jánovho evanjelia, ktorými sa zaoberáme, bolo to, že Ježiš pripravoval svojich učeníkov na obdobie sklamaní, ktoré mali prežiť od okamihu Ježišovho polnočného zatknutia až dovtedy, kým sa nevrátil po svojom vystúpení k Otcovi. V týchto štyroch kapitolách Jánovho evanjelia toto časové obdobie, keď bol Kristus preč

od učeníkov, predstavuje čas meškania. Historicky sa toto časové obdobie, ktoré označujem ako čas meškania, odohralo po kríze kríža. V štyroch kapitolách, ktoré sa chystáme skúmať, však prorocky predstavujú čas meškania, ktorý sa začína prvým sklamaním, nie po veľkom sklamaní kríža.

Prečo naznačujem, že posledné sklamanie, na ktoré Kristus pripravoval svojich učeníkov, bolo predobrazom prvého sklamania, ktorým v Kristovej reformnej línii bola Lazarova smrť? Túto otázku treba vyriešiť skôr, než budeme môcť vidieť rozprávanie v štyroch kapitolách Jána vo svetle, ktoré podopiera pravdy, ktoré sa teraz odpečatujú v súvislosti so skrytými dejinami siedmich hromov.

V dejinách Krista sa časové obdobie medzi smrťou a vzkriesením Lazára zhoduje s časom otáľania. Kristus potom ide do Jeruzalema na svoj triumfálny vstup. Kristus v Jánovi štrnástej kapitole hovorí svojim učeníkom v priebehu dejín toho, čo malo byť hnutím siedmeho mesiaca, ktoré sa začalo, keď sa čas otáľania už skončil pri príchode posolstva Polnočného volania, ktoré iniciovalo hnutie siedmeho mesiaca.

Aby sme pochopili, ako hebrejské slovo „pravda“ potvrdzuje identifikáciu skrytých dejín, ktoré boli odpečatené zo symbolických dejín siedmich hromov, je potrebná starostlivá analýza posolstva, ktoré Kristus vtedy dával svojim učeníkom v Jánovi, od štrnástej až po sedemnástu kapitolu. Príklad toho, ako sa medzník veľkého sklamania používa na znázornenie medzníka prvého sklamania, možno rozpoznať na skúsenosti učeníkov na ceste do Emauz.

To, čo ukončilo dobu meškania v dejinách milleritov, bola oprava predchádzajúcej neúspešnej predpovede roku 1843. Dielo Samuela Snowa pri rozvíjaní posolstva, ktoré uviedlo do pohybu hnutie siedmeho mesiaca a ktoré vyvrcholilo Veľkým sklamaním, možno historicky sledovať skúmaním rastu porozumenia Samuela Snowa prostredníctvom jeho publikovaných spisov a jeho verejných vystúpení, ktoré viedli k táborovému zhromaždeniu v Exeteri. Inšpirovaný komentár pristupuje k tomuto vývoju odlišne než len prostredníctvom historického vývoja Snowovho konečného posolstva. Sestra Whiteová nás informuje, že posolstvo bolo rozpoznané vtedy, keď Pán odňal svoju ruku od omylu v číslach na Habakukovom grafe z roku 1843.

„Videla som Boží ľud radostný v očakávaní, hľadiaci na svojho Pána. Boh však zamýšľal podrobiť ich skúške. Jeho ruka zakryla omyl vo výpočte prorockých období. Tí, čo očakávali svojho Pána, tento omyl nezistili, a ani najučenejší muži, ktorí sa stavali proti tomu času, ho nedokázali rozpoznať. Boh zamýšľal, aby sa Jeho ľud stretol so sklamaním. Čas uplynul a tí, ktorí s radostným očakávaním vyhliadali svojho Spasiteľa, boli zarmútení a sklúčení, zatiaľ čo tí, ktorí nemilovali zjavenie Ježiša, ale prijali posolstvo zo strachu, sa tešili, že neprišiel v očakávanom čase. Ich vyznanie sa nedotklo srdca ani neočistilo život. Uplynutie času bolo dobre vypočítané na to, aby odhalilo takéto srdcia. Boli prví, čo sa obrátili a posmievali sa zarmúteným, sklamaným, ktorí skutočne milovali zjavenie svojho Spasiteľa. Videla som múdrosť Boha v tom, že skúšal svoj ľud a dával mu prenikavú skúšku, aby odhalil tých, ktorí by sa v hodine skúšky stiahli a odvrátili.“

„Ježiš a celý nebeský zástup hľadali so súcitom a láskou na tých, ktorí s vrúcnyim očakávaním túžili uzrieť Toho, ktorého milovali ich duše. Anjeli sa vznášali okolo nich, aby ich podopreli v hodine ich skúšky. Tí, ktorí zanedbali prijať nebeské posolstvo, boli ponechaní v temnote a Boží hnev sa proti nim roznechoval, pretože nechceli prijať svetlo, ktoré im poslal z neba. Títo verní, sklamaní ľudia, ktorí nemohli pochopiť, prečo ich Pán neprišiel, neboli ponechaní v temnote. Znovu boli vedení k svojim Bibliám, aby skúmali prorocké obdobia. Pánova ruka bola sňatá z tých čísel a omyl bol vysvetlený. Videli, že prorocké obdobia siahajú až do roku 1844 a že tie isté dôkazy, ktoré predkladali na preukázanie toho, že prorocké obdobia sa skončili v roku 1843, dokazovali, že sa skončia v roku 1844. Svetlo z Božieho slova osvietilo ich postavenie a objavili čas meškania — ‚Ak sa [videnie] omešká, čakaj naň.‘ Vo svojej láske ku Kristovmu bezprostrednému príchodu prehliadli meškanie videnia, ktoré malo odhaliť tých, čo skutočne očakávajú. Opäť mali určitý časový bod. Predsa som však videla, že mnohí z nich sa nedokázali povzniesť nad svoje ťažké sklamanie, aby mali takú mieru horlivosti a sily, aká vyznačovala ich vieru v roku 1843.“

„Satan a jeho anjeli nad nimi zvíťazili a tí, ktorí nechceli prijať toto posolstvo, si blahoželali k svojmu ďalekozrakému úsudku a múdrosti, že neprijali ten blud, ako to nazývali. Neuvedomovali si, že proti sebe zavrhujú Božiu radu a že pôsobia v spojení so Satanom a jeho anjelmí, aby uvádzali do zmätku Boží ľud, ktorý žil nebesami zoslané posolstvo.“

„Veriaci v tomto posolstve boli v cirkvách utláčaní. Istý čas boli tí, ktorí nechceli prijať posolstvo, zadržovaní strachom, aby neprejavili pocity svojich srdc; no plynutie času odhalilo ich skutočné zmýšľanie. Túžili umlčať svedectvo, ktoré sa čakajúci cítili nútení niesť, že prorocké obdobia siahajú až do roku 1844. Veriaci jasne vysvetlili svoj omyl a uviedli dôvody, pre ktoré očakávali svojho Pána v roku 1844. Ich odporcovia nemohli predložiť nijaké argumenty proti presvedčivým dôvodom, ktoré boli predložené. Hnev cirkví sa však vzbĺkol; boli rozhodnutí nepočúvať dôkazy a vylúčiť svedectvo z cirkví, aby ho ostatní nemohli počuť. Tí, ktorí sa neodvážili zadržiavať pred inými svetlo, ktoré im dal Boh, boli z cirkví vylúčení; ale Ježiš bol s nimi a oni sa radovali vo svetle Jeho tváre. Boli pripravení prijať posolstvo druhého anjela.“ Early Writings, 235–237.

Práve predložené dejiny opisujú okrem iného skúsenosť z 18. júla 2020, avšak bod, o ktorom si želim, aby ste uvažovali, je ten, že porozumenie, ktoré je predstavené posolstvom Polnočného volania, ako ho podal Samuel Snow na táborovom zhromaždení v Exeteri, nie je predstavené historickým dielom Snowa, ale pôsobením Pánovej ruky. Jeho ruka zakrývala omyl, a až keď svoju ruku odňal, mohli mileriti potom porozumieť svojmu sklamaniu a tiež porozumieť tomu, že sa nachádzali v období predstavenom ako čas meškania.

Odňatie Jeho ruky je životne dôležitým prvkom učeníkov, ktorí boli na ceste do Emauz. Predstavuje ukončenie obdobia známeho ako čas meškania a vrcholí porozumením, ktoré je znázornené posolstvom Polnočného volania. No obraz Emauz sa odohral po kríži, ktorý predstavuje Veľké sklamanie, nie prvé sklamanie pri Lazarovej smrti.

A hľa, dvaja z nich išli toho istého dňa do dediny menom Emauzy, ktorá bola od Jeruzalema vzdialená asi šesťdesiat honov. A zhovárali sa spolu o všetkých týchto udalostiach, ktoré sa

boli stali. A stalo sa, že kým sa spolu rozprávali a uvažovali, priblížil sa sám Ježiš a šiel s nimi. Ale ich oči boli zadržané, aby ho nepoznali. A povedal im: Aké sú to rozhovory, ktoré medzi sebou vediete cestou, a ste smutní? Lukáš 24:13–16.

Slovo „oči“ v tomto úryvku predstavuje videnie viac než samotný orgán oka. Slovo „zadržané“ znamená silu. Učeníci neboli schopní porozumieť videniu kríža, pretože Kristus zakryl ich schopnosť vidieť prorocké videnie kríža. Kristova ruka je symbolom Jeho sily. Smútok, ktorý Ježiš rozpoznal, predstavoval ich veľké sklamanie. Po ďalšej rozprave sklamaných učeníkov Kristus začal hovoriť.

Vtedy im povedal: Ó, nerozumní a váhavej mysle uveriť všetkému, čo hovorili proroci! Či nemal Kristus toto všetko vytrpieť a vojsť do svojej slávy? A počnúc Mojžišom a všetkými prorokmi vykladal im vo všetkých Písmach to, čo sa vzťahovalo na neho. A priblížili sa k dedine, do ktorej išli; a on sa tváril, akoby chcel ísť ďalej. Ale oni ho prinútili a vraveli: Zostaň s nami, lebo sa zvečerieva a deň sa už nachýlil. A vošiel, aby zostal s nimi. Lukáš 24,25–29.

Ježiš poučoval učeníkov tým, že použil „historicistickú“ metodológiu biblického výkladu, pričom viedol prorocké línie od Mojžiša naprieč posvätnými dejinami, aby označil dejiny kríža. Ježiš použil línie minulej prorockej histórie, ktoré predstavujú staré cesty a metodológiu riadok na riadok, aby poučil sklamaných učeníkov. Keď sa zdalo, že chce pokračovať v ceste bez nich, prinútili Ho, aby vošiel a zostal s nimi. Boli v čase meškania a Kristus sa chystal odňať svoju ruku z ich očí. Keď bola Jeho ruka odňatá, čas meškania by sa skončil, a keď sa ponáhľali temnotou späť do Jeruzalema k jedenástim učeníkom, predstavovali rýchlosť šírenia posolstva Polnočného volania.

A stalo sa, keď s nimi sedel pri stole, vzal chlieb, dobrorečil, lámal a podával im. Vtedy sa im otvorili oči a poznali ho; ale on im zmizol pred očí. Lukáš 24:31.

Ježiš odňal svoju ruku, ktorá držala ich porozumenie prorockého videnia, a keď to urobil, spoznali ho. Ježiš im priniesol posolstvo Polnočného volania a prijali ho pri jedení, lebo každé posolstvo musí byť zjedené. Ihneď sa ponáhľali „ako prívalová vlna naprieč krajinou“, aby to oznámili jedenástim učeníkom.

A hovorili si vospolok: Či nehorelo naše srdce v nás, keď nám hovoril na ceste a keď nám otváral Písma? A vstali v tú istú hodinu, vrátili sa do Jeruzalema a našli pohromade zhromaždených jedenástich i tých, čo boli s nimi, ktorí hovorili: Pán naozaj vstal z mŕtvych a ukázal sa Šimonovi. A oni rozprávali o tom, čo sa stalo na ceste a ako ho poznali pri lámaní chleba. A keď o tom hovorili, sám Ježiš sa postavil doprostred nich a povedal im: Pokoj vám. Oni sa však preľakli a naplnil ich strach, domnievajúc sa, že vidia ducha. I povedal im: Prečo ste znepokojení a prečo vám v srdciach vznikajú pochybnosti? Pozrite na moje ruky a na moje nohy, že som to ja sám; dotknite sa ma a presvedčte sa, lebo duch nemá telo a kosti, ako vidíte, že mám ja. A keď to povedal, ukázal im ruky i nohy. A keď tomu ešte stále pre radosť neverili a žasli, povedal im: Máte tu niečo na jedenie? A oni mu podali kus pečenej ryby a plást medu. A on si vzal a jedol pred nimi. Potom im povedal: Toto sú slová, ktoré som vám hovoril, keď som bol ešte s vami, že sa musí splniť všetko, čo je o mne napísané v Mojžišovom zákone, v prorokoch a v žalmoch. Vtedy im otvoril myseľ, aby rozumeli Písmam. Lukáš 24:32–45.

Tak ako učeníkom na ceste do Emauz Ježiš predkladá posolstvo prostredníctvom minulých posvätných dejín Biblie, aby vysvetlil dejiny svojej smrti a svojho vzkriesenia, a učinil tak tým, že im dal príklad jedenia. Boží ľud musí zjesť posolstvo. V ich neistote a zármutku Ježiš privádza čas meškania, ktorý prebiehal od Jeho smrti až po Jeho vzkriesenie, nanebovstúpenie a návrat, ku koncu tým, že otvára ich porozumeniu posolstvo prítomnej pravdy, ktoré bolo založené na tom, že posvätné dejiny minulosti boli spojené riadok za riadkom.

Preto dvaja učeníci na ceste do Emauz (predstavujúci druhého anjela, ktorý je spojený s posolstvom Polnočného volania a je ním zmocnený) stotožňujú dobu otáľania, ktorá nasledovala po kríži, s dobou otáľania, ktorá predchádzala Polnočnému volaniu. Učeníkovho sklamanie teda predstavuje prvé sklamanie v prorockej línii, nie veľké sklamanie.

Príbeh o Emauzoch sa potom opakuje pri sklamaných jedenástich učeníkoch. Ježiš sa k nim pripojí, poučuje ich o naplnení prorockého slova prostredníctvom metodológie „historicizmu“ a potom im pri jedení otvorí myseľ. Začiatok príbehu označuje koniec príbehu. Ježiš potom predkladá tretie svedectvo o skutočnosti, že sklamanie z kríža možno prorocky aplikovať na prvé sklamanie. Poskytuje tretie svedectvo o štruktúre dejín tým, že im hovorí, aby zostali v Jeruzaleme, kým nepřijmú moc z výsosti.

A povedal im: Tak je napísané, a tak Kristus musel trpieť a tretieho dňa vstať z mŕtvych; a v jeho mene sa musí kázať pokánie a odpustenie hriechov všetkým národom, počnúc od Jeruzalema. A vy ste svedkami toho. A hľa, ja posielam na vás zasľúbenie svojho Otca; ale vy zostaňte v meste Jeruzalem, dokiaľ nebudete odiati mocou z výsosti. Potom ich vyviedol až k Betánii, pozdvihol svoje ruky a požehnal ich. A stalo sa, že kým ich žehnal, oddelil sa od nich a bol vzatý hore do neba. A oni sa mu klaňali a vrátili sa do Jeruzalema s veľkou radosťou; a boli ustavične v chráme, chváliac a dobrorečiac Bohu. Amen. Lukáš 24:46–53.

Podobenstvo o učeníkoch na ceste do Emauz označuje čas čakania, ktorý sa začal pri Jeho smrti a trval až dovtedy, kým nebol vzkriesený a nevystúpil k svojmu Otcovi. Čas čakania sa pre emauzských učeníkov skončil, keď bolo posolstvo o udalostiach kríža ustanovené metódou spájania línii minulých posvätných dejín, riadok za riadkom. Potom toto posolstvo niesli učeníci tak rýchlo, ako len mohli. Potom sa Ježiš stretáva s jedenástimi učeníkmi, opäť sa spomína jedenie pokrmu, na dokázanie posolstva sa používa postup riadok za riadkom a tak ako pri emauzských učeníkoch im potom otvára myseľ a odchádza. Nie však skôr, ako označí dejiny čakania v Jeruzaleme, až kým sa čas čakania neukončí príchodom Ducha Svätého na Letnice.

Keď Ježiš povedal svojim učeníkom, aby zostali v Jeruzaleme, bol to koniec príbehu o ceste do Emauz. Začiatok tohto príbehu predstavoval sklamanie, po ktorom nasledoval čas očakávania, po ňom zjavenie pravdy predstavujúce posolstvo Polnočného volania. Toto zjavenie pravdy sa uskutočnilo vtedy, keď Kristus odňal svoju ruku, ktorá „zadržovala“ oči učeníkov. To je začiatok príbehu a stred príbehu sa opakuje v tom istom príbehu, keď Kristus odstránil sklamanie jedenástich učeníkov tým, že sa im zjavil a otvoril ich chápanie svojho Slova. Potom nasleduje posledné svedectvo tej istej prorockej štruktúry, ktorá sa začína prvým sklamaním, nie veľkým sklamaním.

Dejiny od Emauz po Letnice poskytují tři svědectví o prvním zklamání, době prodlení a Půlnočním volání, avšak skutečné zklamání, které je mezníkem na počátku každého z těchto tří svědectví, bylo ve skutečnosti druhým zklamáním, nikoli prvním. Rozpoznání toho, že mezník, jímž je Velké zklamání v milleritských dějinách, je použit k znázornění prvního zklamání v milleritských dějinách, je nezbytné k pochopení vyprávění, které nacházíme ve čtyřech kapitolách Janova evangelia, jež se odehrávají mezi jídlem při poslední večeři a zatčením o půlnoci v zahradě Getsemane. Stojí za povšimnutí, že když se Ježíš zjevil jedenácti učedníkům a jedl s nimi, zeptal se: „Proč jste znepokojeni? A proč vystupují pochybnosti ve vašich srdcích?“

Krátko po tom, čo zjedol poslednú večeru v Jánovej knihe, úsek, ktorý budeme skúmať, sa začína Kristovými slovami, keď im hovorí: „Nech sa vám srdce nermúti.“ V priebehu piatich dní na tento príkaz zabudli. Štrnásť až sedemnášť kapitola Jánovho evanjelia predstavuje prvé sklamanie z 18. júla 2020, ktoré uvádza čas meškania, vedúci k Zjaveniu Ježiša Krista, ktoré je odpečatené tesne pred uzavretím času milosti, a predstavuje posolstvo Polnočného volania. Toto posolstvo uvádza obdobie času, ktoré bolo predobrazené hnutím siedmeho mesiaca a ktoré je takisto predobrazené šprintom emauzských učeníkov do Jeruzalema uprostred hľbokej noci. Túto dejinnú líniu predstavujú tri hebrejské písmená, ktoré Kristus použil, aby seba samého predstavil ako „Pravdu“.

Práve v rozprávání týchto štyroch kapitol Jánovho evanjelia nachádzame nielen to, že dielo Ducha Svätého je stotožnené s tými istými krokmi onoho samotného slova, ale aj najsilnejší dôkaz na podopretie tvrdení, ktoré sa teraz predkladajú, že konečné naplnenie posolstva Polnočného volania sa teraz postupne predstavuje na táborovom zhromaždení v Exeteri od dvanásteho do sedemnásteho augusta. Keď bude toto posolstvo napokon rozpoznané očakávajúcimi svätými, svet bude uvrhnutý do krízy nedel'ného zákona, keď tí poslovia ponesú posledné výstražné posolstvo „posledných dní“ hynúcemu svetu.